El tedi i la barbàrie

QUIM CURBET

Probablement la imatge més il·lustrativa del tedi és aquell aire calent que s'eleva damunt de l'asfalt en les hores de més insolació, com una mena de gelatina viscosa semitransparent. El tedi és el que passa quan no passa res i aquest estat es va allargant en un contínuum que sembla inesgotable.

Recordo aquelles tardes de diumenge quan l'ensopiment era la substància en què flotava el temps, vivíem a l'espera d'un futur que no acabava d'arribar mai, però amb la convicció profunda que d'un moment a l'altre el món donaria un tomb i tot esdevindria dilluns, una opció potser encara pitjor. El tedi és tocar fons, és un indret on no hi ha altra cosa que tu mateix i no sempre és fàcil suportar-ho.

Amb el seu deix romàntic Théophile Gautier deia allò de «La barbarie plutôt que l'ennui», fins i tot la barbàrie abans que l'enuig. El segle XX, que havia de ser el dels avenços i la raó, ens va deixar exemples prou evidents d'aquesta dualitat diabòlica, de l'abúlia que precedeix a la barbàrie o del fastig que arriba després.

Del setembre de 1939 al maig de 1940 va esdevenir allò que els francesos anomenaren «la drôle de guerre», la guerra de broma, un període a l'inici de la Segona Guerra Mundial marcat per la manca d'operacions a gran escala en el front occidental, després va passar el que va passar, però durant uns mesos els francesos i els anglesos es van instal·lar en un estat de tedi que els duria directament a la barbàrie.

Quan arriben aquests darrers dies d'agost, sempre em vénen al cap pensaments d'aquesta mena. Els últims turistes -els bàrbars?- es passegen pels carrers arrossegant els peus i els autòctons posen cara de preveure una catàstrofe imminent. Les vacances s'acaben fins i tot per als que no fan vacances, i tots sabem que el món ens espera, girant com una baldufa al caire de l'abisme.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/08/24/tedi-barbarie/800581.html?utm_source=rss